

DE VERBROKEN CODE

WARRIOR CATS 2

KILLE STILTE

DE VERBROKEN CODE

WARRIOR CATS 2

KILLE STILTE

ERIN HUNTER

vertaald door Pauline Akkerhuis

P E L C K M A N S

Met speciale dank aan Kate Cary

Warrior Cats – Serie 6: De verbroken code
Kille Stilte
Erin Hunter
Vanaf 10 jaar

© 2026, Erin Hunter en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: Warriors: The Broken Code – The Silent Thaw
© 2019 Working Partners Limited
Serie gecreëerd door Working Partners Limited
www.warriorcats.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Vertaling: Pauline Akkerhuis
Coverafbeelding en ontwerp © Johannes Wiebel | punchdesign, using images from shutterstock.com

D/2026/0055/327
ISBN 978 94 6530 017 7
NUR 283, 284
THEMA YN, 5AL

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be
 instagram.com/pelckmans.be

Pegelvorst ontmoette Stamblads blik. De wit-oranje kater keek verbijsterd. ‘Ligt het aan mij, of gedraagt Braamster zich vreemd?’ mompelde hij.

‘Dat doet hij al sinds hij een leven verloor’, beaamde Stippelpels zachtjes.

‘Het moet zwaar zijn om een leven te verliezen’, mauwde Pegelvorst. ‘Wij hebben geen idee hoe dat is.’

‘Hij voelt zich vast snel weer beter’, mauwde Bloeiroos.

‘Laten we het hopen’, snoof Grijsstreep. ‘Vuurster gedroeg zich nooit zo na het verliezen van een leven.’ Met een geërgerde zwiep van zijn staart dook de grijze kater zijn hol weer in.

DE CLANS

DONDERCLAN

LEIDER	BRAAMSTER – Donkerbruin gestreepte kater met amberkleurige ogen
COMMANDANT	KWIKLICHT – Donkerrode poes met groene ogen
MEDICIJNKATTEN	GAAIVEDER – Grijsgestreepte kater met blinde, blauwe ogen
	ELSHART – Donkerrode kater met amberkleurige ogen
KRIJGERS	(KATERS EN VROUWTJESKATTEN ZONDER JONGEN)
	DOORNKLAUW – Goudbruin gestreepte kater
	WITVLEUGEL – Witte poes met groene ogen
	SPARNAALD – Lichtbruin gestreepte kater
	BESNEUS – Crèmekleurige kater met een stompje als staart
	MUISSNOR – Grijs-witte kater Leerling: Laurierpoot (goudgestreept katertje)
	ROOSRIJP – Schildpadpoes
	LEEUEWVLAM – Goudbruin gestreepte kater met amberkleurige ogen
	ROZENBLAD – Beige poes
	PEGELVORST – Lichtgrijze poes
	STAMBLAD – Oranjerood-witte kater
	LELIEHART – Kleine, donkergrijs gestreepte vrouwtjeskat met blauwe ogen Leerling: Vlampoot (zwart katertje)
	HOMMELSTREEP – Lichtgrijze kater met zwarte strepen
	KERSENVAL – Rode vrouwtjeskat
	MOLSNOR – Bruin-beige kater
	SINTELHART – Grijsgestreepte poes Leerling: Vinkpoot (schildpadpoesje)
	BLOESEMVAL – Schildpadpoesje met witte vlekken die aan bloemblaadjes doen denken

LINDEPOEL – Wit met zilver gestreepte poes met donkerblauwe ogen

ARENDVLEUGEL – Rode vrouwtjeskat
Leerling; Mirtepoot (lichtbruin poesje)

DAUWNEUS – Grijs-witte kater

BLOEIROOS – Donkergrijze vrouwtjeskat

STORMWOLK – Grijsgestreepte kater

HULSTPLUIM – Zwarte poes

BUITELKLAUW – Gestreepte kater

VARENZANG – Wit met crème gestreepte kater

HONINGVACHT – Witte poes met gele vlekken

VONKVACHT – Oranjestreepte poes

VOSSTREEP – Donkerbruine vrouwtjeskat

TWIJGTAK – Grijze poes met groene ogen

VINSPRONG – Bruine kater

SCHELPVACHT – Schildpadkleurige kater

PRUIMSTEEN – Zwart-rode vrouwtjeskat

LOOFSCHADUW – Schildpadpoes

STIPPELS – Grijsgepikkelde vrouwtjeskat

VLIEGSTAART – Grijsgestreepte poes

BIJTTAND – Goudgestreepte kater

MOEDERKATTEN (POEZEN DIE ZWANGER ZIJN OF VOOR JONGEN ZORGEN)

MADIELIEF – Crèmekleurige langharige poes afkomstig van de paardenplaats

OUDESTEN (VOORMALIGE KRIJGERS EN MOEDERKATTEN)

GRIJSSTREEP – Langharige grijze kater

WOLKSTAART – Langharige witte kater met blauwe ogen

LICHTHART – Witte poes met oranjevlekken

STROPELS – Goudbruine cyprese kater

SCHADUWCLAN

LEIDER	TIJGERSTER – Donkerbruine cypse kater
COMMANDANT	KLAVERVOET – Grijsgestreepte poes
MEDICIJNKAT	POELGLANS – Bruine kater met witte vlekken in zijn vacht Leerling: Schaduwpoot (grijsgestreept katertje)
KRIJGERS	TAANPELS – Schildpadpoes met groene ogen DUIFVLEUGEL – Lichtgrijze poes met blauwe ogen SLAGSTEEN – Bruin-witte kater STEENVLEUGEL – Witte kater SCHROEIVACHT – Donkergrijze kater met een gescheurd oor VLASVOET – Bruingestreepte kater MUSSTAART – Robuuste, bruingestreepte kater SNEEUWBES – Zuiver witte poes met groene ogen KRUIDBLAD – Rode poes met gele ogen BESSENHART – Zwart-witte poes GRASHART – Lichtbruin gestreepte vrouwtjeskat KRONKELVACHT – Grijs-witte kater HINKELNEUS – Lapjeskat MIERPELS – Kater met een bruin-zwart gevlekte vacht BRANDGLOED – Rood-witte kater KANEELSTAART – Bruingestreepte poes met witte voeten BLOEMSTEEL – Zilverkleurige poes SLANGENTAND – Honingkleurig gestreepte poes LEIVACHT – Grijze kater GRIJPSTAP – Grijze vrouwtjeskat LICHTSPRONG – Donkerbruin gestreept poesje KEGELVOET – Grijs-witte kater

VARENSTAART – Grijsgestreepte poes

MEEUWDUIK – Witte poes

SPITSKLAUW – Zwart-witte kater

HOLTESPRONG – Zwarte kater

ZONNESTRAAL – Bruin-wit gestreepte poes

OUDESTEN

EIKENVACHT – Kleine bruine kater

HEMELCLAN

LEIDER

LOOFSTER – Crème met bruin gestreepte poes met amberkleurige ogen

COMMANDANT

HAVIKVLEUGEL – Donkergrijze kater met gele ogen

MEDICIJNKATTEN

SPIKKELWENS – Lichtbruin gevlekte poes

KRIEBELVLOK – Zwart-witte kater

BEMIDDELAAR

BOOM – Lichtrode kater met zes tenen aan een van zijn achterpoten

KRIJGERS

MUSPELS – Donkerbruin gestreepte kater

ELVIS – Zwart-witte kater

DAUWBRON – Robuuste grijze kater
Leerling: Wortelpoot (lichtrode kater)

PLUIMWILG – Donkergrijze poes

SALIENEUS – Bleekgrijze kater

VALKSTREEP – Roodbruine kater

HARRYBEEK – Grijze kater

BLOEMENHART – Oranjerood-witte poes

SCHILDPADPOEL – Schildpadpoes

ZANDNEUS – Lichtbruine kater met oranje rode poten

KONIJNSPRONG – Bruine kater
Leerling: Vogelpoot (goudgestreept poesje)

RIETKLAUW – Lichtbruin gestreepte poes
Leerling: Naaldpoot (zwart-wit poesje)

MUNT VACHT – Grijsgestreepte poes met blauwe ogen

NETELPLONS – Lichtbruine kater

PLUISWOLK – Kleine witte poes

BLEKELUCHT – Zwart-witte poes

VIOOLLICHT – Zwart-witte poes met gele ogen

BELLALOOF – Lichtrode poes met groene ogen

NECTARZANG – Bruine poes

KWARTELVEER – Witte kater met zwarte oren

DUIFVOET – Grijs-witte poes

FRANJESTAART – Witte poes met bruine vlekken

GRINDNEUS – Donkerbeige kater

ZONNIGVACHT – Rode vrouwtjeskat

OUDESTEN

REEVAREN – Lichtbruine poes die doof is geworden

WINDCLAN

LEIDER

HAASSTER – Bruin-witte kater

COMMANDANT

KRAAIVEDER – Donkergrijze kater

MEDICIJNKAT

VALKVLUCHT – Grijsgevlekte kater; door de witte vlekken doet zijn vacht aan valkenveren denken

KRIJGERS

NACHTWOLK – Zwarte poes

VLEKVLUGEL – Bruingevelekte poes
Leerling: Appelpoot (lichtrood gestreept poesje)

BLADSTAART – Donkergestreepte kater met amberkleurige ogen

SINTELVOET – Grijze kater met twee donkergrijze voetjes

ROOKSLUIER – Grijze poes
Leerling: Bosspoot (bruin poesje)

BRIESPELS – Zwarte kater met amberkleurige ogen

HEIDESTAART – Lichtbruin gestreepte poes met blauwe ogen

HURKVOET – Rode kater
Leerling: Zangpoot (schildpadpoesje)

LEEUWERIKVLUCHT – Lichtbruin gestreepte poes

ZEGGESTAART – Lichtbruin gestreepte poes
Leerling: Fladderpoot (bruin-wit katertje)

TENGERSVOET – Zwarte kater met een witte vlek op zijn borst

HAVERKLAUW – Lichtbruin gestreepte kater

KRASSNOR – Donkergrijze kater
Leerling: Fluitpoot (grijsgestreept poesje)

VARENSTREEP – Grijsgestreepte poes

VEDERVACHT – Grijsgestreepte poes

OUDSTEN

SNORNEUS – Lichtbruine kater

DOORNSTAART – Bleekgrijs-witte poes met blauwe ogen

RIVIERCLAN

LEIDER

MISTSTER – Grijze poes met blauwe ogen

COMMANDANT

RIETSNOR – Zwarte kater

MEDICIJNKATTEN

MOTVLEUGEL – Goudgeklepte poes

WILGLICHT – Grijsgestreepte poes

KRIJGERS

SCHEMERVACHT – Bruingestreepte poes

VISSTAART – Donkergrijs-witte poes

HEEMSTNEUS – Lichtbruin gestreepte kater

DOPLICHT – Grijs-witte kater

GLINSTERVACHT – Zilverkleurige poes

HAGEDISSENSTAART – Lichtbruine kater
Leerling: Mistkit (grijs-wit poesje)

NIESWOLK – Grijs-witte kater

VARENPELS – Schildpadkleurige poes

GAAIKLAUW – Grijsze kater

UILNEUS – Bruingestreepte kater

IJSVLEUGEL – Witte poes met blauwe ogen

ZACHTVACHT – Grijsze poes

Leerling: Plonspoot (bruingestreept katertje)

BREMKLAUW – Witte kater met grijsze oren

NACHTHEMEL – Donkergrijsze poes met blauwe ogen

HAZENLICHT – Witte kater

BRIESHART – Bruin-witte poes

GRIJSPLUK – Grijs-witte kater

SCHUIPELS – Zwart-witte poes

MOEDERKATTEN **KRULVEDER** – Lichtbruine poes; moeder van Gaaiklauws kits: Ijsbloemkit (lichtgrijs poesje), Nevelkit (schildpadpoesje) en Grijskit (zilvergestreept katertje)

OUDSTEN **MOSPELS** – Bruin-witte poes met blauwe ogen

PROLOOG

Braamster rilde toen er sneeuw opwaaide van de bevroren hei en in zijn snuit prikte. Hij voelde zich net zo koud als de lucht om hem heen, maar merkte het nauwelijks. Zijn blik was gericht op het lichaam dat in de beschutting van een uitgegraven holte in de sneeuw lag. *Dat ben ik.* Hij was verdoofd van de schok. *Ik ben gestorven.* De koorts die zijn lichaam dagenlang had geteisterd, had uiteindelijk een van de negen levens opgeëist die hij, als leider van de DonderClan, van de SterrenClan had gekregen.

Bij het sneeuwhol keek Gaaiveder gespannen naar Poelglans terwijl Elshart met doffe ogen naar zijn vaders lichaam staarde. Braamster zag dat zijn zoon beefde en wou dat hij hem kon troosten. *Hij heeft me zien sterven.* Duifvleugel, Schaduwpoet en Tijgerster schoven ongerust heen en weer. *Ze wachten tot ik wakker word.* Braamster wierp een blik op de sombere, witte hei en herinnerde zich vaag dat zijn Clangenoten hem hierheen hadden gebracht toen hij nog leefde, in de hoop dat de bittere kou zijn koorts zou verdrijven. Hoelang zou het duren voordat hij aan zijn

volgende leven kon beginnen? Hij keek verwachtingsvol naar zijn lichaam, richtte zijn blik daarna op de hemel en wachtte tot er sterren door de met sneeuw beladen wolken heen zouden breken. *Zal de SterrenClan me zo meteen verwelkomen? Zal ik met hen communiceren voordat ik in mijn lichaam terugkeer?*

Het ging steeds harder waaien. Braamster trok met zijn staart. Er vonkte angst in zijn vacht. Hij was nog nooit eerder doodgegaan. Wat ging er nu gebeuren?

Duifvleugel trippelde nerveus, met trillende snorharen, dichterbij. 'Hoelang duurt het nog?' Haar miauw vervaagde in het gebulder van de wind terwijl de sneeuw om haar heen wervelde. Toen het licht werd, hadden de katten zich verplaatst. Gaaiveder zat bij Braamsters lichaam gehurkt. Met zijn blik op de andere katten gericht, stond Tijgerster naast Schaduwpoot. Braamster keek opnieuw omhoog. De wolken waren verschoven. Hoelang was hij al dood? Waarom was hij nog niet wakker geworden? *Waar is de SterrenClan?* Moest hij de dood in zijn eentje tegemoet treden? Hadden zijn voorouders hem in de steek gelaten?

'Braamster is dood. Voorgoed.' Gaaiveders miauw sneed door de storm. Braamster staarde hem aan. *Nee! Ik ben hier! Ik ben klaar om terug te komen.* Hij probeerde uit alle macht om iets te zeggen, maar de woorden kwamen niet en Gaaiveder vervolgde: 'De SterrenClan is ons vergeten.'

De sneeuwstorm slokte hem op. Braamster vocht tegen de wind die aan zijn vacht rukte en tegen de sneeuw die

hem verblindde, zijn neus vulde en in zijn oren prikte. De grond leek onder hem weg te zakken. Hij klauwde ernaar, en zijn hart sloeg een slag over toen de sneeuwstorm hem wegsleurde. *Is dit de dood?*

Het volgende moment was hij in het DonderClankamp, starend naar zijn lichaam dat daar voor de wake was neergelegd. Het was donker in het kamp. Hoeveel tijd was er verstreken sinds hij op de hei lag? *Ze gaan me begraven.* Paniek vlamde als vuur door zijn lichaam. *Ik ben niet dood! Ik ben hier!*

Kwiklicht nam het woord. Verdriet benam Braamster de adem toen het leed van zijn partner haar miauw verstikte. Er was iets heel erg mis. Hoe kon hij naar zijn eigen wake kijken? Had de SterrenClan hem *al* zijn levens afgenomen? *Heb ik ze beledigd?* Hij trippelde om zijn lichaam heen terwijl zijn Clangenoten naar Kwiklicht keken, hun ogen hol van verdriet. Zou de SterrenClan hem straks meenemen? Boven het kamp zag hij sterren tussen de takken, kil en ver weg.

‘Moge de SterrenClan je pad verlichten, Braamster.’ Gaaiveder boog zijn kop naar Braamsters lichaam. ‘En dat je maar een goede jacht en een snelle tred mag vinden en beschutting wanneer je slaapt.’ Terwijl de medicijnkat sprak, zag Braamster een rimpeling door zijn eigen lichaam gaan. Vol verwachting spitste hij zijn oren. Hij zou toch een nieuw leven krijgen. Zijn hart smolt van opluchting en hij zette zich schrap, klaar om weer in zijn oude, vertrouwde vacht te belanden. Hij zag de poten van het lichaam trillen, en

daarna bewegen. Vervolgens opende het zijn ogen.

Dat ben ik niet. Zijn lichaam bewoog onafhankelijk van hem. Hoe kon dat? Hij zag hoe het op zijn buik rolde, en daarna langzaam overeind kwam. Het trippelde naar Kwiklicht toe en boog zijn kop. ‘Gegroet’, mauwde het. ‘Het is fijn om weer bij je te zijn.’

Braamster voelde zich misselijk worden toen Kwiklicht zich ertegenaan drukte.

‘Hij leeft!’ galmde Pegelvorsts miauw tussen het gesnik van zijn Clangenoten. ‘De SterrenClan heeft ons niet in de steek gelaten!’

Braamster deinsde achteruit, niet in staat zijn ogen te geloven terwijl hij zijn lichaam tussen zijn Clangenoten zag bewegen. Er was iets ontzettend misgegaan. *Dat ben ik niet!* Hij moest het aan een kat laten weten. Zijn gedachten raceten. *Boom kan met de doden praten!* Het idee trof hem als een bliksemflits. *Misschien kan hij ook met mij praten.* Braamster vluchtte het bos in, zijn vacht rechtop van angst. *Ik moet dit rechtzetten!*

HOOFDSTUK 1

Blijf rennen! Wortelpoot durfde niet over zijn schouder te kijken.

‘Wacht! Je moet me helpen! Alsjeblieft!’ Braamsters gejammer weergalmde tussen de bomen.

‘Laat me met rust!’ Met bonzend hart zette Wortelpoot zich nog steviger af tegen de bevroren bosgrond. Waarom zat de leider van de DonderClan achter hem aan? Wat had Braamster in Hemelgebied te zoeken? En waarom leek hij zo op een geest?

Wortelpoots gedachten telden terwijl zijn poten over de aarde roffelden. *Braamster kan geen geest zijn. Hij is niet dood!* Hij had een leven verloren door hoge koorts. Maar hij was een Clanleider; hij was teruggekomen. Hij leefde. Waarom had Wortelpoot dan dwars door Braamsters glinsterende vacht de bomen achter de open plek kunnen zien? Waarom had hij geen DonderClangeur geroken? Waarom hadden Braamsters poten geen enkel geluid op de harde grond gemaakt?

Wortelpoot voelde dat zijn poot achter iets taais bleef

steken. Hij verloor zijn evenwicht, tuimelde omver en wist zijn poot los te rukken toen hij op zijn zij neerplofte. De schok van de val schudde hem uit zijn paniek. Wortelpoot bleef even stilliggen om op adem te komen voordat hij overeind krabbelde. Er flitste een pijnscheut door de poot die achter de wortel was blijven haken. Hij wierp een blik achterom. Er bewoog iets in de verte. *Braamster?* Hij verstijfde en zijn buik trok samen, maar hij ontspande zich weer toen hij beseftte dat het in de wind wuivende varens waren. Hij tilde zijn verstrikt geraakte poot op en bewoog hem voorzichtig. De pijn zakte weg en hij zette zijn gewicht erop, opgelucht dat de poot in orde was.

Wortelpoot keek nog eens in het rond. Het bos was verlaten. Hij schudde zijn vacht uit. *Heb ik het me verbeeld?* Hij was er zo zeker van geweest dat hij de schim van de DonderClanleider had gezien. De adem stakte hem in de keel. Misschien was Braamster opnieuw gestorven. Wortelpoot rilde. Misschien was de koorts die hem fataal was geworden teruggekomen en had hem opnieuw gedood. *Maar waarom zou juist ik zijn geest zien?* Angst kroop door Wortelpoots buik. *Ben ik net als Boom?* Zijn vader was altijd in staat geweest om dode katten te zien. Kon het zijn dat hij die gave geërfd had?

Wortelpoot rilde. Hij wilde niet zo raar zijn als Boom. Het was al erg genoeg dat hij Booms zoon was en dat zijn Clangenoten hem behandelden alsof hij de zoon van een vijfpotige eekhoorn was. Hij wilde gewoon net als zij zijn

– een normale krijger, met een normale krijgersfamilie. Geïrriteerd stak hij zijn kin in de lucht. Hij ging terug naar de open plek. Als het echt Braamster was geweest, was hij daar misschien nog en kon de Clanleider hem vertellen wat hij daar deed. En als bleek dat hij zich alles verbeeld had, zou hij snappen dat er niets was om bang voor te zijn. Misschien had hij in de wind bewegende schaduwen voor een gestreepte vacht aangezien.

Wortelpoot rechtte zijn schouders en liep met grote stappen naar de open plek terug. Toen hij in de buurt kwam, zette hij zijn vacht op tegen de kou. Met vooruitgestoken borst daalde hij de helling af en bleef halverwege staan. Hij keek om zich heen en spitste zijn oren, maar kon geen spoor van Braamster ontdekken, noch van de krijger, noch van de geest. Er hing geen enkele geur in de lucht. Schaduwen dansten over de grond. Wortelpoot schudde zijn kop. Hij had Braamsters geest niet gezien. Hij had zich alles verbeeld.

Een blik omhoog vertelde hem dat de zon al hoog boven de bomen stond. Zijn hartslag versnelde. Hij was te laat voor zijn training. Dauwbron stond vast al op hem te wachten. Wortelpoot zette een sprint in en racete tussen de bomen door naar het kamp terug.

‘Fijn dat je besloten hebt om te komen.’ Dauwbron stond buiten de vareningang van het kamp op hem te wachten. Hij zwaaide geïrriteerd met zijn staart terwijl Wortelpoot de helling afklauterde.

‘Sorry!’ bracht Wortelpoot hijgend uit.

‘We worden geacht prooi te besluipen.’ Dauwbron keek hem indringend aan.

‘We kunnen nog steeds gaan’, mauwde Wortelpoot verdedigend.

Dauwbron snoof. ‘Een krijger komt op tijd.’

‘Ik werd ergens door afgeleid.’ Wortelpoot sloeg zijn ogen neer. Het was een zwak excuus, maar hoe kon hij zijn mentor vertellen dat hij een geest dacht te hebben gezien, van een kat die niet eens dood was? Bovendien wilde hij niet dat Dauwbron zou denken dat hij net zo vreemd was als Boom.

Dauwbron zwaaide weer met zijn staart. ‘Laat het niet nog eens gebeuren’, mauwde hij. ‘Je hebt nog veel te leren. Als je voor groenblad een krijger wilt worden, hebben we geen tijd te verspillen.’

Terwijl Wortelpoot zijn kop boog, ritselden de door de vorst verdorde varens en baande Havikvleugel zich een weg uit het kamp. Pluimwilg en Netelplons volgden hem op de voet.

‘Ha, Dauwbron.’ De HemelClancommandant bleef naast de grijze kater staan. Hij wierp een blik op Wortelpoot. ‘Hoe doet je leerling het?’

‘Niet slecht.’ Dauwbron keek Wortelpoot scherp aan. Wortelpoot verstijfde. Ging zijn mentor Havikvleugel vertellen dat hij te laat was gekomen voor de training? ‘Hij is een goede jager en zijn vechtvaardigheden worden steeds beter.’

Opluchting overspoelde Wortelpoots vacht.

‘Dat is fijn om te horen.’ Havikvleugel knikte. ‘Ik ga met een patrouille naar de DonderClangrens. De geurmarkeringen richting het meer moeten worden ververs.’

‘Dat is een eind weg’, merkte Dauwbron op.

‘Klopt’, zei Havikvleugel. ‘Maar we moeten ervoor zorgen dat de SchaduwClan en de DonderClan dat stukje grondgebied respecteren. Het is onze enige toegang naar de oever.’

Terwijl de krijgers met elkaar praatten, raakten Wortelpoots gedachten in een stroomversnelling. De DonderClan zou het weten als Braamster toch weer dood was. Als ze een patrouille van hen tegenkwamen, zou die het nieuws misschien doorgeven. Dan zou hij weten of hij echt Braamsters geest had gezien. *Ik moet meehelpen de grens te markeren.* Hij wierp een blik op Dauwbron. ‘Ik ben al een tijdje niet meer bij het meer geweest’, mauwde hij. Dauwbron knipperde verbaasd met zijn ogen terwijl Wortelpoot verderging. ‘Als we met de patrouille meegaan, kun jij me nog eens laten zien waar de geurmarkeringen geplaatst moeten worden. Ik ben het vergeten.’

Havikvleugel spitste zijn oren. ‘Nou, dan kunnen jullie maar beter meekomen.’ Hij richtte zich tot Dauwbron. ‘Tenzij je andere plannen had.’

Dauwbron trok met zijn staart. ‘We gingen eigenlijk oefenen in het besluipen van prooi.’ Hij keek Wortelpoot nieuwsgierig aan. ‘Maar dat kan morgen ook.’

‘Dus we kunnen gaan?’ vroeg Wortelpoot hoopvol.

'Ja, hoor.'

Wortelpoot sloeg zijn ogen neer, bang dat Dauwbron zijn opluchting zou zien en zich af zou vragen of hij *echt* in de DonderClangrens geïnteresseerd was.

Tegen de tijd dat ze het strookje grond tussen het Schaduw- en het Dondergebied bereikten dat naar het meer voerde, deden zijn poten pijn. Dauwbron had de tocht benut om hem het een en ander over het bos bij te brengen. Hij had op prooisporen gewezen en op tekenen dat de vogels, in afwachting van nieuwblad, al begonnen waren met het bouwen van hun nest. Wortelpoot had zijn best gedaan om op te letten, maar zijn gedachten waren bij Braamsters geest geweest. Hoe verder hij zich verwijderde van de zonnige open plek waar hij de verschijning dacht te hebben gezien, hoe zekerder hij wist dat hij *iets* had gezien. Wie weet had de SterrenClan hem een visioen van de DonderClanleider gestuurd. Maar waarom juist aan hem? De SterrenClan had al manen niets meer met de Clans gedeeld. Hij wist zeker dat ze, als ze een boodschap hadden, die aan een medicijnkat zouden doorgeven.

'Zie je die boom daar?' Dauwbrons miauw rukte hem uit zijn gedachten. Zijn mentor was stil blijven staan en richtte zijn snuit op een breed gespreide es, bleek tussen de eiken. Wortelpoot stond ook stil en volgde Dauwbrons blik terwijl Havikvleugel, Netelplons en Pluimwilg verder liepen door het smalle strookje bos naast het Dondergebied. 'Ik zie hem', mauwde hij.

‘Vogels nestelen graag halverwege een boom.’ Dauwbron wees met zijn snuit naar de takken. ‘Er zitten schuilhoekjes tussen de takken en de stam biedt volop beschutting als de bladeren eenmaal verschijnen. Bovendien wemelt het er van de insecten waarmee ze hun jongen kunnen voeden.’ Dauwbron trippelde naar de voet van de es en drukte zijn voorpoten tegen de stam. ‘De schors is hard maar niet te hard.’ Hij haakte zijn klauwen in het hout. ‘Hij is gemakkelijk te beklimmen.’

Wortelpoot knikte met zijn blik strak op zijn mentor gericht en spitste ondertussen zijn oren op geluiden uit het Dondergebied. Zouden er patrouilles in de buurt van de grens zijn? Hij worstelde om zijn aandacht op Dauwbron gericht te houden en was opgelucht toen de grijze kater zich omdraaide om zijn Clangenoten verder te volgen. Wortelpoot aarzelde terwijl hij over de geurgrens tuurde. Hij proefde de lucht. Was er een DonderClanpatrouille in de buurt?

‘Treuzel niet zo!’ Dauwbron was weer stil blijven staan. Ongeduldig met zijn staart zwiepend keek hij zijn leerling strak aan. ‘Ik dacht dat je wilde zien waar de geurmarkeringsgen moesten komen.’

Pluimwilg was al bezig haar geur op een groepje verdorde varens achter te laten, terwijl Netelplons met zijn kaak langs een uitstekend takje wreef.

Dauwbron gebaarde met zijn kop naar een braamstruik die tussen twee eiken groeide. ‘Markeer die struik daar.’

Wortelpoot haastte zich erheen en liet zijn geur achter, waarna hij snel verder liep langs de grens, waar hij een beter uitzicht op het Dondergebied had. Er was nergens een patrouille te bekennen. Teleurstelling brandde onder zijn vacht. Misschien was de DonderClan zijn wake al aan het houden.

Met toegeknepen ogen tuurde hij dieper het bos in, uit alle macht wensend dat er een DonderClanpatrouille zou opduiken. Eén blik op hen zou volstaan om te begrijpen of er iets mis was. *Laat hem alsjeblieft nog leven.* Wortelpoots vacht kriebelde ongemakkelijk. *Laat die geest alleen maar verbeelding zijn geweest.*

‘Markeer die plek ook.’ Pluimwilg wees met haar staart naar wat varens die langs de grens groeiden.

Wortelpoot keek eroverheen, dieper het bos van de DonderClan in. Zag hij daar een kat bewegen? Hij tuurde nog scherper. Ja! Hij ving een glimp van een vacht op, en nog een, die tussen de struiken door glipten. Een patrouille! Maar ze liepen de andere kant op. Wortelpoots voetzootjes tintelden van frustratie. Hij moest hun aandacht zien te trekken voordat ze weer verdwenen. Hij richtte zijn snuit op. ‘Welke struik wilde je dat ik markeer?’ Zijn miauw galmde door het bos, en hij wist dat het ver het grondgebied van de DonderClan binnen zou dringen. ‘Sst!’ Dauwbron wierp hem een boze blik toe. ‘Je jaagt alle prooi weg.’

‘Maar we zijn helemaal niet aan het jagen’, mauwde hij nog luider. Hij keek zijn mentor onschuldig aan. ‘Ik kan moeilijk grenzen verjagen.’

Pluimwilg bromde geërgerd. 'Alle Clans hoeven niet te weten wat we hier aan het doen zijn!'

'Sorry,' Wortelpoot dempte zijn miauw tot een gefluister. Zijn hartslag versnelde toen hij zag dat de vachten van DonderClankatten zich omdraaiden en naar de grens op weg gingen. Varens ritselden terwijl ze dichterbij kwamen.

'Moeten jullie nu echt zoveel kabaal maken?' Leeuwvlam glipte onder een braamstruik vandaan en schudde zijn vacht uit. De DonderClankrijger keek afkeurend. 'Wij zijn toeval-
lig wel aan het jagen.'

Wortelpoot nam hem onderzoekend op. Bespeurde hij verdriet in zijn blik? Of ongerustheid?

Vonkvacht en Kersenval baanden zich een weg langs Leeuwvlam heen en tuurden geïrriteerd over de grens. Geen van de katten leek zich ergens anders om te bekommeren dan om Wortelpoots geschreeuw. Leefde hun leider nog? Er welde hoop op in zijn borst.

Pluimwilg wierp een boze blik op Wortelpoot. 'Wortelpoot is vandaag wat al te enthousiast.'

Dauwbron drong langs Wortelpoot heen. 'Het spijt me. Ik dacht dat ik hem had getraind om zijn jachtstem te gebruiken, ongeacht in wat voor patrouille hij zit.'

Er verschenen pretlichtjes in Vonkvachts ogen. 'Leerlingen luisteren niet altijd.'

Wortelpoot trippelde naar de grens en keek Leeuwvlam knipperend aan. 'Sorry dat ik zo veel lawaai maakte', verontschuldigde hij zich. 'Het zal niet meer gebeuren.'

Leeuwvlams blik verzachtte. 'Je moet vast nog aan je nieuwe territorium wennen', mauwde hij meelevend. 'Misschien ben je vergeten hoe het is om aan alle kanten grenzen te delen.'

'Ik denk het.' Wortelpoot hield de blik van de goudkleurige krijger vast. 'Gaat het beter met Braamster?' Het kon hem niet schelen of de vraag vreemd klonk. Hij moest zeker weten dat alles in orde was bij de DonderClan.

'Natuurlijk.' Leeuwvlam kneep duidelijk verrast zijn ogen samen. 'Hij is al dagen beter.'

Wortelpoot voelde zich duizelig worden van opluchting. Braamster leefde en was gezond, dus hij had geen geest gezien. Alles was oké.

Dauwbron haastte zich naar voren en duwde Wortelpoot met zijn neus bij de grens vandaan. 'Het spijt me', zei hij nogmaals tegen Leeuwvlam. 'Ik weet niet wat Wortelpoot vandaag bezielt.'

'Geen probleem.' Leeuwvlam keek naar het meer. 'De geur van nieuwblad brengt jonge katten altijd in de war.'

Vonkvacht volgde de blik van haar Clangenoot. 'Bij de oever begint het ijs te breken', mompelde ze.

Pluimwylg zwaaide met haar staart. 'We kunnen best wat warmte gebruiken.'

'En meer prooi', voegde Netelplons eraan toe.

Met een glinstering in haar ogen vervolgde Vonkvacht tegen de HemelClanpatrouille: 'Wie weet ontdooit de Maanpoel nu eindelijk ook!'

Leeuwvlam snorde. 'Dat zou voor ons allemaal een hele opluchting zijn.'

De krijgers staarden dromerig in de verte. Ze stelden zich duidelijk de terugkeer van de SterrenClan voor en het einde van de bittere bladkaal die het bos in zijn greep had. Wortelpoot schudde zijn vacht uit. Hij was toch niet zoals Boom. Wat hij ook in het bos had gezien, was geen geest geweest. Misschien had hij het gedroomd of had zijn verbeelding hem parten gespeeld en had hij *echt* een schaduw voor een geest aangezien. Maar als het alleen een schaduw was geweest, wie zijn *stem* had hij dan gehoord?

'Kom mee.' Dauwbrons miauw bracht hem met een schok terug naar het hier en nu. De DonderClanpatrouille liep weg, en Pluimwilg en Netelplons markeerden de grens op de plek waar ze hadden gestaan. 'Als we hier klaar zijn, gaan we terug naar het kamp. Vanmiddag kun je met Naaldpoot trainen. Rietklauw wil dat ze gevechtsbewegingen oefent met een kat van haar eigen grootte.'

Achter zijn mentor aan trippelde Wortelpoot naar de oever. Bladeren kraakten onder zijn poten. Het frisse briesje streek door zijn vacht en hij richtte zijn snuit op, genietend van de geuren die vanaf het meer zijn kant op kwamen. Hij verheugde zich op de training met Naaldpoot. Ze kon behoorlijk irritant zijn omdat ze sneller was dan hij en hem daar graag mee plaagde, maar ze was tenslotte zijn zusje en wie weet leerde ze hem een nieuwe beweging. Dat zou beter zijn dan in te zitten over geesten.

Naaldpoot rolde het zachte gras aan de rand van de open plek in, haar vacht verfromfaaid van vermoeidheid. 'Neem je een muis voor me mee?'

'Oké.' Wortelpoot liet zijn zus achter en trippelde naar de stapel verse prooi. De avondpatrouille ging op pad terwijl zijn andere Clangenoten geleidelijk terugkwamen van hun dagelijkse taken. Loofster, met Havikvleugel naast zich, keek tevreden door halfgesloten ogen toe vanaf een rand van de open plek. Het trainen was goed gegaan en Wortelpoot was blij dat hij Naaldpoots gevechtsbewegingen met, voor zijn doen, snelle moves had weten te pareren. Ze had hem stevig aangepakt terwijl Rietklauw en Dauwbron vanaf de zijkant van de trainingsplek aanwijzingen riepen, maar hij had haar slag na slag geëvenaard. Hij was zo behendig weggedoken en had zulke knappe schijnbewegingen gemaakt dat Dauwbron hen eerder had laten ophouden, zodat ze als eerste katten iets van de stapel verse prooi konden uitzoeken.

Wortelpoot trok een muis uit het midden van de stapel en zocht voor zichzelf een spitsmuis op. Met de twee staarten tussen zijn kaken geklemd trippelde hij naar Naaldpoot terug. Hij verstijfde toen hij de lucht naast haar zag glinsteren. Was dat de omtrek van een kat? *Alsjeblieft, laat het niet de geest zijn!* Hij kon een gestreepte vacht en grote, ronde ogen onderscheiden. Wortelpoots hart zonk als een steen toen Braamster geruisloos flikkerend zichtbaar werd. Dwars door zijn bleke gestalte heen was de wand van varens achter

hem te zien. Hij was nauwelijks meer dan een schim en staarde Wortelpoot aan met ogen die glansden van wanhoop. *Dit moet verbeelding zijn.* Wortelpoot dwong zichzelf om verder te lopen. *Hij kan daar niet zijn.* Braamsters blik vermijdend liet hij de prooi naast Naaldpoot vallen. 'Is deze groot genoeg?' Hij bestudeerde Naaldpoots gezicht toen ze opkeek. Kon zij Braamsters geest naast zich zien staan?

Ze knipperde met haar ogen en wierp een goedkeurende blik op de muis. 'Hij ziet er heerlijk uit.' Ze schoof een eindje opzij, waarna Wortelpoot zenuwachtig ging zitten en de spitsmuis naar zich toe trok. *Zij kan hem niet zien.* Zijn borstkas verkrampde toen hij Braamsters blik in zijn vacht voelde branden. Wortelpoot keek het kamp rond. Loofster zat met Havikvleugel te kletsen. Pluimwilg waste haar gezicht terwijl Netelplons en Elvis een prooi uit de stapel zochten. Geen enkele kat had zijn ogen op de doorzichtige, geurloze gestalte naast Wortelpoot gericht. *Geen enkele kat kan hem zien.* Paniek flitste onder zijn vacht. *Alleen ik!*

HOOFDSTUK 2

Pegelvorst zette haar vacht op tegen de ochtendkou, opgelucht dat de zon hoog genoeg stond om het kamp met lauwe zonneschijn te overspoelen. Groenblad leek nog ver weg, maar na de strenge bladkaal was zelfs het kleinste sprankje warmte welkom.

‘Help je me even dit stukje los te trekken?’ Bloeiroos’ miauw deed haar omkijken. Haar zusje rukte uit alle macht aan een verdord stukje kamperfoeliestengel dat uit de wand van het hol van de oudsten bungelde.

Pegelvorst haastte zich naar haar toe en greep de stengel met haar klauwen vast. Samen rukten ze eraan totdat hij loskwam. Grijsstreep gluurde door de opening die ze hadden veroorzaakt. ‘Wat zijn jullie aan het doen?’ Hij dook naar buiten. ‘Zo tocht het vannacht. Jullie weten toch dat Wolkstaart last van zijn botten krijgt als hij kou lijdt?’

‘Maak je geen zorgen.’ Stamblad kwam achter het hol vandaan getrippeld waar hij had gecontroleerd of er nog meer verdorde stengels waren. ‘Ik neem vandaag wat varens mee terug van mijn patrouille en dicht de gaten nog voor zonsondergang.’

‘Ik help je mee.’ Stippelpels haastte zich naar hem toe. Ze had Stamblad achter het hol geholpen en er waren wat takjes kamperfoelie in haar vacht blijven steken. ‘Stamblad zou nooit willen dat een oudste kou lijdt.’ Ze keek trots naar Stamblad, alsof het zijn idee was geweest om het hol van de oudsten te repareren.

Stamblad stak trots zijn borst vooruit.

Geïrriteerd dwong Pegelvorst haar vacht om weer plat te gaan liggen. Ze zou blij moeten zijn dat haar medekrijgers zo behulpzaam waren. En ze moest er maar aan wennen dat Stamblad en Stippelpels zo hecht met elkaar waren. Ze was een muizenbrein geweest om verliefd te worden op die oranjerood-witte kater. Hij had haar duidelijk altijd alleen maar als een vriendin beschouwd. Dus hij vond Stippelpels leuk – wat dan nog? Er liepen genoeg muizen in het bos rond. Bloeiroos ving de blik van haar zus en imiteerde Stippelpels’ openlijke bewondering voor Stamblad door een dweperig gezicht te trekken. Bloeiroos wist van haar gevoelens voor de kater. Pegelvorst deed haar best om niet te spinnen.

Stippelpels knipperde zenuwachtig met haar ogen. ‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’

‘Nee!’ Pegelvorst voelde zich meteen schuldig. Stippelpels kon er niets aan doen dat Stamblad haar zo leuk vond. ‘Ik ben echt blij dat jullie meehelpen het hol van de oudsten op te knappen.’

Stippelpels ging tevreden zitten. ‘We moeten *iets* doen

onder het wachten tot Kwiklicht de patrouilles organiseert. Als we hier stil blijven zitten, bevriezen we nog.' Ze keek het kamp rond waar haar Clangenoten heen en weer schuifelden om warm te blijven, hun adem als wolkjes in de ochtendlucht. Vlampoot en Vinkpoot besnuffelden de kampwand, op zoek naar prooigeuren terwijl hun mentors zachtjes met elkaar praatten. Buitelklaus speelde mosbal met Dauwneus en Bijttand, waarbij hij tussen zijn Clangenoten door stormde om het stukje mos te bemachtigen dat ze aan de rand van de open plek achternazaten. Hommelstreep en Leeuwvlam schuilden onder de Hogerichel en Rozenblad zat naar het miezerige stapeltje allesbehalve verse prooi te kijken.

'Wanneer gaan we naar buiten om te trainen?' Aan de andere kant van de open plek keek Laurierpoot vol verwachting naar Muissnor. 'Je had beloofd me vandaag over de vechttechnieken van de SchaduwClan te leren.'

Zijn mentor wierp een blik op de Hogerichel. 'Zodra ik zeker weet dat Kwiklicht geen andere plannen voor ons heeft, gaan we.'

Kwiklicht had alleen vlak voor zonsopgang Braamsters hol even verlaten om de dageraadpatrouille te organiseren. Voordat ze de rest van de taken voor die dag had kunnen regelen, had Braamster haar weer naar binnen geroepen. Sinds hij een leven had verloren, bleef de leider van de DonderClan het liefst in de rust van zijn hol en leek hij Kwiklichts gezelschap harder nodig te hebben dan een

pasgeboren kitten. *Ik kan me niet voorstellen hoe het is om een leven te verliezen*, ging het door Pegelvorst heen. Ze veronderstelde dat het een poosje zou duren om eroverheen te komen – in ieder geval de eerste keer.

Lichthart kwam stram uit het hol van de oudsten tevoorschijn. ‘Gaan jullie die gaten ook weer dicht?’ vroeg ze met een zure blik naar de openingen die de jonge krijgers in de wanden van het kamperfoeliehol hadden achtergelaten.

‘Stamblad en Stippelpels gaan zo varens verzamelen om ze op te vullen’, wist Grijsstreep haar te vertellen.

‘De varens zullen jullie warm houden totdat de kamperfoelie weer aangroeit’, mauwde Pegelvorst. Ze had medelijden met de oudsten. Zij konden geen rondje meer door het bos rennen om warm te worden.

‘Goed.’ Lichthart draaide zich om. Terwijl ze weer naar binnen strompelde, trilde de kampingang. De dageraadpatrouille was terug.

De leider ervan, Doornklauw, bleef aan de rand van de open plek staan. Hulstpluim, Pruienstein en Arendvleugel voegden zich bij hem. Hun ogen werden groot van verbazing toen ze zagen dat hun Clangenoten nog in het kamp waren. ‘Zijn de jachtpatrouilles nog niet vertrokken?’ vroeg Doornklauw verbaasd aan Leeuwvlam.

De goudbruin gestreepte kater haalde zijn schouders op. ‘We wachten op Kwiklicht.’

‘Ik verheugde me al op een maaltje verse prooi.’
Doornklauw wierp een afkeurende blik op de Hogerichel

voordat hij naar de prooistapel liep. 'Verwacht geen spannende jacht straks', mauwde hij tegen Leeuwvlam terwijl hij een uitgedroogde muis pakte. 'Het is vandaag rustig in het bos.' Hij droeg zijn muis naar een stukje door vorst verschroeid gras aan de rand van de open plek, liet hem vallen en ging zitten. 'Maar langs de grens met het Windgebied zijn volop prooisporen.' Hij keek Leeuwvlam knipperend aan. 'Daar hoeven jullie niet lang te jagen om de prooistapel te kunnen aanvullen.'

Leeuwvlam snoof. 'Die zou om deze tijd al vol moeten liggen.'

'Ik wacht niet langer.' Muisnor stond op. Hij wenkte Laurierpoot met een zwaai van zijn staart. 'Kom mee. We kunnen hier niet de hele ochtend blijven zitten.' Terwijl hij zijn leerling het kamp uit leidde, haastte Leliehart zich achter hem aan.

Sintelhart wenkte Vinkpoot en Vlampoot met een knikje. 'Wij gaan ook', mauwde ze. 'De grenspatrouilles zullen moeten wachten.'

Terwijl ze het kamp uit trippelden, werd Pegelvorsts aandacht getrokken door een beweging op de Hogerichel. Kwiklicht glipte het leidershol uit. Vanaf de richel omlaag kijkend, schoot haar blik naar de ingang toen Vinkpoot en Vlampoot achter elkaar aan naar buiten liepen. 'Gaan ze trainen?' riep ze afwezig.

'Ja', riep Leeuwvlam terug. 'Ik kan ze terugroepen als je wilt dat ze op patrouille gaan.'

Ze schudde haar kop. 'Nee, dank je.' Kwiklicht klauterde de afgebrokkelde rotsen af. 'Trainen is het beste wat ze kunnen doen.' Ze keek de open plek rond, alsof ze haar gedachten ordende.

Pegelvorst knipperde vol verwachting met haar ogen en haar vacht kwam overeind van opwinding toen Braamster ook zijn hol uit kwam en zich even later bij Kwiklicht voegde. Nu kon de dag echt beginnen. Pegelvorst spitste haar oren, benieuwd aan welke patrouille ze zou worden toegewezen.

'Leeuwvlam.' Terwijl Kwiklicht de goudkleurige krijger toeknikte, liet Braamster zijn blik nieuwsgierig door het kamp gaan. 'Jij gaat met Rozenblad, Hommelstreep en Besneus op jacht.' Pegelvorst observeerde Braamster. Sinds hij een leven had verloren, leek hun leider het kamp heel boeiend te vinden, alsof het veranderd was. Af en toe slenterde hij langs de randen, en gisteren had zijn neus getrild, alsof hij verrast was door de geur van kruiden toen hij het medicijnhol was binnengegaan. Ze vroeg zich af of een leider, na het verliezen van een leven, zijn vorige leven vergat, zodat alles daarna vreemd leek.

'Doornklauw vertelde me dat er aan de grens met het Windgebied prooisparen zijn', zei Leeuwvlam tegen Kwiklicht. 'Zullen wij daar gaan jagen?'

'Ja.' Kwiklicht tuurde het bos in. 'Maar pas op dat je geen prooi over de geurlijn achtervolgt. Nu we eindelijk de grenzen hebben bepaald, willen we geen verwarring meer

stichten.’ Ze knikte naar Kersenval. ‘Neem jij Roosrijp, Vonkvacht en Stormwolk mee om de grensmarkeringen te verversen?’

‘Langs de grenzen met Windgebied?’ Terwijl Kersenval Kwiklicht vragend aankeek, trippelde Braamster naar de stapel verse prooi toe.

‘Nee. Begin met die langs het Hemelgebied’, antwoordde Kwiklicht. ‘Zij hebben gisteren hun markeringen verversed, en ik wil zeker weten dat onze geurlijn net zo duidelijk is als...’

‘Is de stapel verse prooi altijd zo karig?’ onderbrak Braamster haar. Hij prikte in een spitsmuis, het enige wat er nog over was van de vangst van gisteren.

Kwiklicht keek hem vriendelijk aan. ‘Nog even geduld’, mauwde ze verontschuldigend. ‘Ik heb geen tijd gehad om de jachtpatrouilles te organiseren. De stapel wordt later op de dag aangevuld.’ Ze richtte zich weer tot Kersenval. ‘Probeer wat te vangen terwijl jullie op pad zijn. Ik ben bang dat ik een beetje achterstand heb...’

‘Waarom repareren we het hol van de oudsten?’ Braamster was de open plek overgestoken en snuffelde aan de verdorde stengels die Pegelvorst en Bloeiroos uit de wanden hadden getrokken.

Pegelvorsts vacht kriebelde. Was het een dom idee geweest om het hol van de oudsten op te knappen? ‘We willen ervoor zorgen dat ze het warm hebben’, zei ze snel. ‘Totdat de kamperfoelie weer aangroeit.’

Braamster keek haar nauwelijks aan voordat zijn blik naar het krijgershol schoot. Aan één kant waren de braamtakken afgebroken onder het gewicht van de bladkaalsneeuw. 'De krijgers zijn de katten die de Clan gezond en sterk houden', mauwde hij. 'We moeten eerst voor hen zorgen. Oudsten zijn taai genoeg om een beetje tocht te overleven.'

Grijsstreep verschoof naast Pegelvorst. Hij keek bedenkelijk. 'Wolkstaart voelt de kou in zijn botten', bromde hij. Pegelvorst schuifelde ongemakkelijk heen en weer. Grijsstreep deed er goed aan hun leider daaraan te herinneren, maar Braamster zou niet voor niks voorstellen om eerst het hol van de krijgers te repareren.

De DonderClanleider antwoordde de oude grijze kater zonder hem een blik waardig te keuren. 'Met wat extra nestbekleding krijgt hij het ook wel warm.'

Pegelvorst voelde zich opgelucht. Zie je wel? Braamster hield met iedere kat rekening.

Kwiklicht zwaaide met haar staart. 'We kunnen de hollen aanpakken zodra we de stapel verse prooi hebben aangevuld', mauwde ze opgewekt. 'Laat me eerst de jachtpatrouilles indelen. Daarna regel ik het verzamelen van extra nestbekleding.'

'Kwiklicht.' Ze draaide zich om bij het horen van Elsharts miauw. De donkerrode medicijnkat kwam zijn hol uit rennen. 'Heb je me vanochtend nodig? Ik wil even naar buiten om te checken of er al ergens nieuwe kruiden groeien.'

'Ik zei toch net...' Gaaiveder volgde Elshart naar buiten.

‘Het duurt nog een maan voordat er weer verse kruiden zijn. We kunnen net zo goed maximaal gebruikmaken van onze voorraad. Als we de gedroogde bladeren met wat sap vermengen, blijven ze nog een tijdje goed.’

‘Ik kan wat sap verzamelen terwijl ik buiten ben’, opperde Elshart.

Kwiklicht leek hen niet te horen. Haar blik was langs hen heen gegleden en nu staarde ze triest naar de met bramen bedekte ingang van het medicijnhol. Pegelvorst voelde een steek van medeleven in haar hart. Loofpoel was daar gestorven. De hele Clan rouwde nog steeds om haar. Pegelvorst ging dichterbij Bloeiroos staan. Ze kon zich niet voorstellen hoe het zou zijn om een nestgenoot te verliezen.

Braamster voegde zich bij Kwiklicht en richtte zich kwaad tot de medicijnkatten. ‘Ik snap niet waarom jullie de commandant met dit soort zaken lastigvallen’, zei hij scherp. ‘Beslis zelf of jullie sap of kruiden willen.’

Terwijl Gaaiveder zich abrupt met een afkeurend gezicht naar de DonderClanleider omdraaide, knipperde Pegelvorst met haar ogen. ‘Waarom is hij zo kwaad op Gaaiveder en Elshart?’ fluisterde ze in Bloeiroos’ oor. ‘Misschien verwijt hij hen dat ze hem hebben laten sterven’, fluisterde Bloeiroos terug. Pegelvorst rilde.

‘Ik hoop dat hij nooit zo naar mij kijkt.’

‘Waarom zou hij dat doen?’ Bloeiroos keek haar zijdelings aan.

Pegelvorst haalde haar schouders op. ‘Ik weet het niet,

maar ik ga van nu af aan nog beter mijn best doen om de beste krijger van de Clan te worden.' Tot haar opluchting verzachtte de uitdrukking op Braamsters gezicht toen hij zich weer naar Kwiklicht omdraaide.

Pegelvorst ontmoette Stamblads blik. De wit-oranje kater keek verbijsterd. 'Ligt het aan mij, of gedraagt Braamster zich vreemd?' mompelde hij.

'Dat doet hij al sinds hij een leven verloor', beaamde Stippelpels zachtjes.

'Het moet zwaar zijn om een leven te verliezen', mauwde Pegelvorst. 'Wij hebben geen idee hoe dat is.'

'Hij voelt zich vast snel weer beter', mauwde Bloeiroos.

'Laten we het hopen', snoof Grijsstreek. 'Vuurster gedroeg zich nooit zo na het verliezen van een leven.' Met een geërgerde zwiep van zijn staart dook de grijze kater zijn hol weer in.

Buitelklaus stak de open plek over, op de voet gevolgd door Dauwneus en Bijttand. Ze gingen voor Kwiklicht en Braamster staan. 'Zullen wij in het beukenbosje gaan jagen?' bood Buitelklaus aan. 'Volgens mij heb ik daar gisteren een vers muizennest geroken.'

Braamster keek de jonge kater nors aan. 'Waarom heb je dat gisteren niet meteen opgegraven?'

Buitelklaus knipperde met zijn ogen. 'Ik had al een eekhoorn. Ik dacht dat het nest wel kon wachten.'

Kwiklicht streek met haar staart over Braamsters rug. 'Het is beter om zo vroeg in nieuwblad niet al te intensief

te jagen', mauwde ze zachtjes. 'Weet je nog? We willen wat prooi in leven houden zodat ze zich kunnen vermeerderen en er tegen groenblad weer volop prooi is.'

Braamsters vacht kwam overeind. 'Natuurlijk weet ik dat', beet hij haar toe. Hij aarzelde even, alsof hij beseftte dat hij te scherp was geweest, en raakte met zijn neus Kwiklichts oor aan. 'Maar het is goed dat je onze jongere krijgers eraan herinnert.' Hij knikte naar Dauwneus. 'Je traint hem goed, Dauwstaart.'

'Dauwneus.' De krijger knipperde met zijn ogen. 'Ik heet Dauwneus.'

'Natuurlijk heet je zo', bromde Braamster geïrriteerd. 'Dacht je dat ik dat niet meer wist?'

Kwiklicht leunde tegen de DonderClanleider aan, haar ogen vol medelijden. 'Je hoeft niet alles te onthouden. Ben je weer moe? Misschien moet je even rusten.'

Terwijl ze hem wegleidde en zachtjes in zijn oor praatte, leunde Stamblad dichter naar Stippelpels toe. 'Vroeger onthield hij alles', mopperde hij.

Pegelvorst wierp de wit-oranje kater een boze blik toe. Waarom was hij zo hard voor Braamster? Ze keek haar leider meelevend aan, blij dat hij te ver weg was om Stamblads kritiek te horen. 'Weet je niet meer hoe ziek hij was?'

'Hij is nu gezond', reageerde Stamblad.

'Maar hij is doodgegaan!' Pegelvorst's vacht gloeide van verontwaardiging. 'Natuurlijk verandert er dan iets.'

'Als de Clanleiders iedere keer dat ze een leven verliezen

van karakter veranderden, zouden de Clans een grote puinhoop zijn', hield Stamblad vol.

Stippelpels knikte. 'Zelfs als Braamster zich raar voelt, hoeft dat Kwiklicht niet te beletten om patrouilles te organiseren. Om deze tijd ligt er meestal al een flinke stapel verse prooi.'

'Nu geef je ze allebei de schuld!' Pegelvorst zette haar haren overeind.

'Je moet toegeven dat de dingen een beetje bizar zijn sinds Braamster aan zijn nieuwe leven is begonnen', fluisterde Bloeiroos.

'Wat dan nog? Het zijn fantastische krijgers!' Pegelvorst stapte abrupt bij haar zus vandaan. 'We hebben geluk met een leider als Braamster, en Kwiklicht is een geweldige commandant. Waarom bekritisieren jullie ze? Het zijn jullie Clangenoten! Jullie zouden ze bij moeten staan.'

Pegelvorst voelde een knoop in haar maag van woede. Zij was blij dat Braamster bij hen terug was gekomen. Hoe zou de DonderClan het zonder hem hebben gered? Kwiklicht en Braamster hadden de steun van hun Clan nodig. Ze stak haar borst vooruit, draaide zich om en stak de open plek over. Zij ging Braamster helpen, zoals een waardige krijger hoorde te doen.

Braamster en Kwiklicht stonden onder de Hogerichel. Braamster had duidelijk besloten dat hij geen rust meer nodig had en keek toe terwijl Kwiklicht Buitelklauw instructies gaf.